

Πρέπει να ελέγχουμε ο ένας τον άλλον, όταν διαφορά, ποιον;

[ροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ίσως μερικοί από

σας, που διαβάζουν την Αγία Γραφή, προβληματίζονται, όταν βλέπουν πως ο Κύριος ενώ μας απαγορεύει να λέμε τον πλησίον μας “ανόητε” και “ηλίθιε”, και αυτός που το κάνει, σύμφωνα με το λόγο Του, είναι ένοχος της φωτιάς της

κολάσεως.

Ενώ λοιπόν λέει αυτά, ο ίδιος πολλές φορές χρησιμοποιεί σκληρά λόγια για κάποιους ανθρώπους, όπως στην περίπτωση του αρχισυναγώγου, στον οποίον είπε· “υποκριτά”.

Επίσης πολλές φορές έλεγε υποκριτές τους γραμματείς και τους φαρισαίους.

Αυτούς έλεγε ακόμα· “όφεις, γεννήματα εχιδνών” (Μτθ. κγ΄, 33).

Μια φορά, όταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός ήταν στην Ιουδαία, Τον προειδοποίησαν ότι ο Ηρώδης θέλει το θάνατό του και Τον συμβούλεψαν όσο γίνεται πιο γρήγορα να φύγει από την Ιουδαία. Και τι απάντησε τότε ο Χριστός; Πολύ ήρεμα είπε το εξής· “Πορευθέντες είπατε τη αλώπεκι ταύτη· ιδού εκβάλλω δαιμόνια και ιάσεις επιτελώ σήμερον και αύριον, και τη τρίτη τελειούμαι” (Λκ, 13, 32). Αλεπού είπε τον Ηρώδη.

Μια φορά ονόμασε “Σατανά” τον μεγαλύτερο απόστολο και τον πιο αγαπητό φίλο του, τον Πέτρο· “ύπαγε οπίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου ει· ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων” (Μτ. 16, 23).

Γνωρίζετε ότι μερικές φορές ο Κύριος οργιζόταν, δύο φορές έδιωξε εμπόρους από το ναό και αναποδογύρισε τα τραπέζια των αργυραμοιβών. Επίσης γνωρίζετε πως μια φορά έφτιαξε μαστίγιο από σκοινιά και έδιωξε από το ναό αυτούς που πουλούσαν εκεί ζώα. Φοβερή ήταν μερικές φορές η οργή του Υιού του Θεού.

Τι λοιπόν μπορούμε να πούμε εμείς; Είναι δυνατόν να υπάρχει ακόμα και ίχνος αντίφασης σ’ αυτά που έκανε και που δίδασκε ο Κύριος Ιησούς Χριστός; Είναι δυνατόν να παρέβαινε ο ίδιος την εντολή που μας είχε δώσει και σύμφωνα με την οποία είναι αμαρτία να λέμε ανόητο τον πλησίον μας;

Ασφαλώς όχι. Στον Κύριο Ιησού Χριστό το “ναι” είναι “ναι” και το “όχι” – “όχι” και δεν υπάρχει καμία αντίφαση. Και ούτε μπορεί να υπάρχει στον Υιό του Θεού. Τότε πως μπορούν να εξηγηθούν αυτά τα λόγια και οι πράξεις του Χριστού που σας ανέφερα προηγουμένως;

Η εξήγηση είναι πολύ απλή· πρέπει να ξεχωρίζουμε τη λογική με την οποία το έλεγε η το έκανε ο Κύριος από τη λογική με την οποία το κάνουμε εμείς. Υπάρχει διαφορά, όταν βρίζεις κάποιον η όταν τον ελέγχεις. Εμείς όταν λέμε στον πλησίον μας “ανόητε” η “ηλίθιε”, τι εκφράζουμε μ’ αυτές τις λέξεις; Την περιφρόνησή μας. Τον προσβάλλουμε μ’ αυτό τον τρόπο και τον βρίζουμε. Αυτό ακριβώς απαγορεύει ο Κύριος Ιησούς Χριστός με την εντολή του.

Και ποιά σημασία έχουν τέτοια σκληρά λόγια στο στόμα του Χριστού; Γιατί έλεγε σε μερικούς ανθρώπους “όφεις, γεννήματα εχιδνών» η «πορευθέντες είπατε τη αλώπεκι ταύτη”; Το έλεγε για να τους ελέγξει. Υπάρχει μεγάλη διαφορά, όταν βρίζει κανείς η όταν ελέγχει κάποιον. Ο νόμος του Θεού δεν μας επιτρέπει να προσβάλλουμε τον πλησίον μας, ενώ το να ελέγχουμε κάτι που δεν είναι σωστό μας το παραγγέλλει η ίδια η Αγία Γραφή· “μη συγκοινωνείτε τοις έργοις τοις ακάρποις του σκότους, μάλλον· δε και ελέγχετε” (Εφ. ε’ 11).

Στις επιστολές του προς Τιμόθεον ο απόστολος Παύλος μας δίνει την εξής εντολή· “Τους αμαρτάνοντας ενώπιον πάντων έλεγχε, ίνα και οι λοιποί φόβον έχωσι» (Α’ Τιμ. ε’ 20). “Κήρυξον τον λόγον, επίστηθι ευκαίρως ακαίρως, έλεγξον, επιτίμησον, παρακάλεσον, εν πάση μακροθυμία και διδαχή” (Β’ Τιμ. δ’ 2).

Βλέπετε, το να ελέγχουμε κάτι που δεν είναι σωστό, είναι η εντολή του αποστόλου Παύλου. Όχι μόνο δεν πρέπει να έχουμε καμία συμμετοχή στα έργα του σκότους, αλλά και να τα ελέγχουμε. Δεν μας επιτρέπεται να προσπερνάμε με αδιαφορία και σιωπή την κακία και την ασέβεια, αλλά πρέπει να τα ελέγχουμε. Κάθε φορά που ο Κύριος Ιησούς Χριστός έλεγε κάποιο λόγο σκληρό, τον έλεγε, επειδή ήθελε να ελέγξει την κακία. Δεν προσέβαλλε την αξιοπρέπεια εκείνων των ανθρώπων τους οποίους ονόμαζε αλεπούδες η ακόμα και γεννήματα εχιδνών. Ήθελε μόνο να ελέγξει το ψέμα που είχαν μέσα τους, διότι η υποκρισία είναι ένα είδος ψέματος και ο πατέρας του ψεύδους είναι ο διάβολος.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός δεν μπορούσε να μη ελέγχει το ψέμα και την υποκρισία. Πάντα τα έλεγχε και πολύ έντονα. Διότι υπάρχει οργή που είναι θεία και μία τέτοια οργή είναι εντολή του Θεού. Αυτή η οργή πρέπει να ανάβει μέσα μας κάθε φορά, όταν βλέπουμε πως προσβάλλουν ιερό και όσιο. Τέτοια οργή ανάγκασε τον μεγάλο ιεράρχη και θαυματουργό, τον άγιο Νικόλαο στην Α’ Οικουμενική Σύνοδο να χαστουκίσει τον Άρειο.

Από την ίδια θεία οργή ο Κύριος Ιησούς Χριστός έφτιαξε μαστίγιο από σκοινιά και έδιωξε τους εμπόρους από το ναό. Η φλογερή του οργή έκαιγε τους ασεβείς. Υποκριτές έλεγε εκείνους που ήταν τέτοιοι στην πραγματικότητα. Ήταν ανάγκη να

τους ελέγχει μπροστά στον λαό, να τους βγάλει το προσωπίο της ευλαβείας, να δείξει το πραγματικό τους πρόσωπο, για να καταλάβουν οι άλλοι πως οι άνθρωποι αυτοί είναι ψεύτες. Πολύ σωστή και δικαιολογημένη ήταν στο στόμα του Υιού του Θεού η λέξη “υποκριτά”, που Αυτός είπε για τον αρχισυνάγωγο. Το ίδιο και η ονομασία που έδωσε στους Γραμματείς και τους Φαρισαίους λέγοντάς τους όχι μόνο υποκριτές αλλά και “όφεις” και “γεννήματα εχιδνών”.

Διαβάστε το 23ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου και θα δείτε πόση αλήθεια υπάρχει στον λόγο του Χριστού για τους Φαρισαίους, ότι πολύ δικαιολογημένα τους έδωσε αυτές τις προσωνυμίες.

Δικαιολογημένα δεν ονομάστηκε ο Ηρώδης αλεπού; Γιατί τον είπε αλεπού ο Κύριος; Τι διακρίνει την αλεπού μεταξύ των άλλων ζώων; Είναι γνωστή η πονηριά της, πως ξεγελάει και τον κυνηγό και το θύμα της. Όταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός έλεγε τον Ηρώδη αλεπού, το έκανε για να ελέγξει την πονηριά του, την τάση του για προδοσία. Αυτό που είπε ο Κύριος για τον Ηρώδη δεν ήταν προσβολή αλλά δικαιολογημένος και σωστός έλεγχος.

Γιατί για τον απόστολο Πέτρο ο Χριστός χρησιμοποίησε την τρομερή αυτή λέξη “Σατανά”; Γιατί όταν άκουσε ο απόστολος πως ο Κύριος πρέπει να προδοθεί, να σταυρωθεί και να πεθάνει φοβερό θάνατο για τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους, άρχισε να αντιλέγει προσπαθώντας να Τον πείσει να λυπηθεί τον εαυτό του.

Αυτό δεν είναι το έργο του Σατανά; Ο Σατανάς δεν προσπαθούσε να αποτρέψει την θυσία που ήθελε να προσφέρει ο Χριστός στον Γολγοθά; Με το στόμα του αποστόλου μιλούσε τότε ο ίδιος ο Σατανάς γι’αυτό και είπε ο Κύριος τον σκληρό αυτό λόγο· “ύπαγε πίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου ει· ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων” (Μτθ. ις´ 23).

Βλέπετε ποιά είναι η διαφορά μεταξύ ύβρεως και ελέγχου; Πρέπει να ελέγχουμε ο ένας τον άλλον, όταν βλέπουμε κάποια σφάλματα. Και οι ποιμένες της Εκκλησίας πρέπει να ελέγχουν δημοσίως τους αμαρτωλούς, σύμφωνα με την εντολή του Αποστόλου Παύλου. Και μάλλον είναι υποχρεωμένοι να το κάνουν.

ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ Αρχιεπισκόπου Κριμαίας: «ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ», τ. Γ΄, σελ. 267-282, εκδ. «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2003.

Πηγή: psigmataorthodoxias.blogspot.gr